

Rigsdagstidende.

1857. Forhandlingerne paa Landstinget. № 72.

Ottende Session.

45de Møde.

Torsdagen den 18de Februar.

(Fortf.)

Besæfely (fortsat): Man vil nu maaskee sige: Ja, det er Altsammen meget rigtigt med Hensyn til den forudgaaende Bevilling, naar Taler er om Udgifter, som optages i Finantsloven; saadanne Udgifter kan et Ministerium ikke afholde, naar Rigsdagen har nægtet dem, — som bekiendt er der imidlertid blevet afholdt Udgifter, som vare nægtede, og desuagtet fandt man, at Ministeriet ikke havde overtraadt det Ansvar, der paahviledet det, — men naar vi komme til Udgifter, der ikke forekomme i Finantsloven, og det senere kommer til en Tillægsbevilling, saa frygte vi for at udføre Sætningen. Vel har Rigsdagen Bevillingsmyndighed, siger man, men den er ikke at forstaae saaledes, at, naar Udgiften bliver nægtet, efterat den er afholdt, Ministeriet saa skulde være ansvarligt eller Udgiften tilbagebetales Statskassen, da Ministeriet derved vilde blive bragt i en vanskelig Stilling; man paalægger det at udføre Forretningerne, at være ansvarligt, at sørge for Statens Bedste, at afholde Udgifter hertil, forsaavidt det finder det nødvendigt, og naar det har handlet efter bedste Overbevisning, saa maa det ikke udsættes for, at Rigsdagen bagefter kan nægte Summen. Det gaaer ikke an, det maa være givet, at, naar Ministeriet har handlet bona fide, naar det har viist den bedste Conduite, saa kan Rigsdagen ikke komme og nægte det. Man har her, troer jeg, an-

vendt et juridisk Forhold paa et constitutionelt, hvilket ikke er rigtigt; jeg troer, man har søgt Sikkerheden for Ministeriet paa et andet Sted, end hvor den skal søges. Dersom vi s. Ex. i 1848 havde haft en Constitution, saa er der vel Ingen, der tvivler om, at Martsministeriet, uagtet Penge ikke vare det bevilgede, vilde have brugt dem, vilde have udgivet dem til Landets Forsvar, og der er vel heller Ingen, der vil opstille den Sætning, ikke engang som et Tankeexperiment, at, naar Martsministeriet da var kommet til Rigsdagen og havde forlangt Penge, saa kunde Rigsdagen have nægtet dem. Og hvori ligger Forskellen? det er simpelthen den, at, saalænge Ministeriet handler i Overeensstemmelse med Rigsdagen, saalænge Ministeriet veed, at det har Majoriteten for sig, saa er der aldeles ingen Frygt tilføede, saa behøver der slet ikke at være Tale om Frygt. Momentet ligger i, at der er Samstemning mellem Rigsdagen og Ministeriet; naar det ikke er der, ja, saa har jeg ikke Noget imod, at saa staaer Ministeriet i en vanskelig Stilling; men saalænge det er der, kan der ikke være Tale om, at Rigsdagen vilde nægte Pengesummen, som Ministeriet har udgivet til Noget, hvortil Penge ikke have været bevilgede ved Finantsloven. Jeg troer, at man lægger Bøgen paa et urigtigt Sted, og jeg mener derfor, at den fulde Bevillingsmyndighed bør bevares for Rigsdagen. Jeg skal ikke gaa videre ind paa Sagen, men efter hvad der er blevet yttret fra den sidste ærede Talers Side, har jeg troet det nødvendigt her i Korthed at fremsætte, hvori jeg sætter Bevillingsmyndigheden, og hvorledes den meget vel kan forenes med Ministeriets Ansvar.